

РЕШЕНИЕ

№ 4176

гр. София, 24.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Силвия Житарска

Адриан Янев

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2604** по описа за **2021** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно процесуалния кодекс във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на „Застрахователно дружество [фирма] срещу Решение от 12.02.2021г., постановено по н. а. х. дело № 14709/ 2020г. по описа на Софийски районен съд, СРС, НО, 96 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № Р-10-556/07.10.2020г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл.647, ал.2, във вр. с чл.644, ал. 1, т.2 и чл.648 от Кодекса за застраховането (КЗ) на „Застрахователно дружество [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1 000 лв. за нарушение на чл. 106, ал. 5 от КЗ.

Наведените касационни основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от Наказателнопроцесуалния кодекс /НПК/, вр.чл.63, ал.1, изр. 2-ро ЗАНН. На първо място сочи, че в административнонаказателното производство не са взети предвид направените от дружеството възражения, както и че неправилно е определена датата на извършване на нарушението. Оспорва се извършването на твърдяното нарушение. Излагат се и доводи, че наложеното наказание не съответства на целите на

административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН, както и че извършеното административно нарушение се явява маловажно по смисъл на чл. 28 от ЗАНН. Претендира се да бъде отменено решението на районния съд и постановено ново, с което да бъде отменено наказателното постановление. Алтернативно, иска се наказателното постановление да бъде изменено, като се преквалифицира наложената санкция като такава по чл. 644, ал. 1, т.1 от КЗ и да се наложи санкция в размер на предвидения в закона минимум.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът Комисията за финансов надзор (КФН), чрез процесуалния си представител юрк. В. изразява становище за неоснователност на жалбата по съображения изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, Х. – ти касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество е неоснователна.

К. контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Софийският районен съд е приел от фактическа страна, че на 17.06.2020 г. пред ЗД [фирма] била предявена претенция за изплащане на обезщетение във връзка с причинени увреждания на имущество, собственост на [фирма]. В уведомлението за щета било посочено, че на 10.11.2019 г. на територията на бензиностанция на [фирма] в [населено място], лек автомобил с рег. СА0311НМ е увредил кош пред газ колонка № 5/6. За констатиране на настъпилото произшествие е съставен двустранен констативен протокол за ПТП от 10.11.2019 г. Претенцията била регистрирана под № [ЕГН] на основание сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективиран в застрахователна полица № ВГ/02/119002293653. На датата на предявяване на претенцията пред застрахователя са

представени доказателства за установяване на основанието и размера ѝ.

С писмо с изх. № ОК-331661 от 18.06.2020 г. ЗД [фирма] се произнесло по претенцията, като отказало плащане на обезщетение. В писмото застрахователят посочил, че след преглед на съдържащите се в преписката документи няма основание за изплащане на застрахователно обезщетение, тъй като съгласно чл. 4 от Наредба Из-41 за документите и реда за съставянето им при ПТП - При ПТП с материални щети, се съставя Протокол за ПТП – приложение № 2“.

С писмо с изх. № СБ-52 от 19.06.2020 г. на [фирма] е подало възражение срещу решението на застрахователя по претенцията. ЗД [фирма] е отговорило на възражението с писмо с изх. № ОК-355992 от 30.06.2020 г., с което е потвърдило решението си за отказ по претенцията. С оглед на това, в КФН била подадена жалба с вх. № 91-02-742/15.07.2020 г. от пълномощник на [фирма].

Във връзка с извършване на проверка по случая, КФН изисквала от ЗД [фирма] становище, ведно със заверено копие от документацията, съдържаща се в преписката по цитираната претенция.

В резултат на извършената проверка на ЗД [фирма] е съставен АУАН № Р-06-695/29.09.2020 г. срещу ЗД [фирма], за извършено от дружеството административно нарушение по чл. 106, ал. 5 от КЗ. Въз основа на така съставения АУАН било издадено НП № Р-10-556/07.20.2020 г., с което на ЗД [фирма] била наложена имуществена санкция в размер на 1000 лева за описаното в АУАН административно нарушение.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд е приел, че НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП ясно и недвусмислено са описани нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Приел е за безспорно установено, че дружеството, без законово основание е изискала от ползвателя на застрахователни услуги доказателства, с които последния не може да се снабди, поради което правилно е ангажирана административно наказателната му отговорност за нарушение на чл. 106, ал. 5 от КЗ.

Решението е правилно.

Изводите на районния съд за доказано извършено нарушение на чл. 106, ал. 5 от Кодекса за застраховането са обосновани и законосъобразни. Съгласно посочената разпоредба не се допуска изискване на доказателства, с които ползвателят на застрахователната услуга не може да се снабди поради съществуващи нормативни пречки или поради липсата на правна възможност за осигуряването им, както и на такива, за които може да бъде направена разумна преценка, че нямат съществено значение за установяване на основанието и размера на претенцията и целят необосновано забавяне и удължаване на процедурата по уреждане на претенцията. В

настоящия случай основание за поставения отказ за уважаване на претенцията от страна на касатора е, че не е представен Протокол за ПТП, изготвен от органите на МВР. Правилно въззивната инстанция е счела, че доколкото застрахованият не е можел поради действащата нормативна уредба и спецификата на настъпване на ПТП да се снабди с такъв документ, то дружеството-касатор е осъществило състава на вмененото му административно нарушение.

Съгласно чл. 5, ал. 1 от Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г., когато при произшествието са причинени само материални щети, които не възпрепятстват движението на МПС на собствен ход и между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП. С приложения по делото двустранен констативен протокол надлежно е удостоверено настъпилото ПТП и са били установени участниците и механизмът на настъпването му, включително и констатираните факти, обстоятелства и причини за възникналото ПТП. Документите, представени на дружеството във връзка със заведената щета, са били достатъчни за установяване настъпването на застрахователното събитие, съобразно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Наредбата, като напълно неоснователно е било изискано да бъде представен Протокол за ПТП- Приложение № 2. Неоснователно е възражението на ответника, че не е бил съставен протокол за ПТП от компетентните органи, което било необходимо за установяване произшествието и неговия механизъм. Това е така, тъй като нормата на чл. 125 ЗДвП урежда хипотезите, в които служители на МВР задължително посещават ПТП, като сред изброените, не е настоящият случай. В този смисъл не задължително съставянето на Протокол за ПТП- Приложение № 2 от органите на МВР. Поради изложеното настоящият състав намира, че доводите в касационната жалба са неоснователни.

Голословни са твърденията на касатора за наличие на друга, различна от посочената в наказателното постановление дата на извършване на нарушението. Доказателства в подкрепа на тези твърдения не са ангажирани. Датата на нарушението е точно определена доколкото именно на тази дата дружеството с писмо с изх. № ОК-331661/18.06.2020г. е уведомило [фирма], че следва да представи протокол за ПТП- Приложение №2, на основание на който може да изплати претендираното обезщетение, с който юридическото лице не може да се снабди поради съществуващи нормативни пречки или липса на правна възможност за осигуряването му

Настоящата инстанция споделя изцяло и изводите на въззивния съд, че случаят не е маловажен по чл. 28 ЗАНН. Маловажен случай на административно нарушение е този, при който извършеното нарушение с оглед липсата или незначителните вредни последици или с оглед на други обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Този критерий на преценка се прилага за всички нарушения, когато трябва да се реши въпросът дали случаят е маловажен или не. В конкретния случай неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, имайки предвид характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземания на застрахованите лица. Поради това настоящата съдебна инстанция приема, че случаят не е маловажен по

смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Неоснователни са и възраженията на касатора, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН. В разглеждания случай се касае за регулиране на обществени отношения с финансов характер. Застрахователните дружества изпълняват особено важна функция, като акумулират финансов ресурс, чрез който по определени правила да компенсират претърпените от застрахованите лица вреди. Неизпълнението на тази основна функция от страна на застрахователите в законоустановените срокове ще засегне имуществената сфера на тези лица и ще обезсмисли в по-малка или по-голяма степен целта на застраховането - обезщетяване на вреди, настъпили в следствие на предвидени в съответните договори застрахователни събития. Наказанията по чл. 644 КЗ са насочени именно към стимулиране на застрахователите да спазват предвидените в кодекса срокове за изпълнение на задълженията им, възникнали във връзка с поетите рискове, и при спазване с целта на закона. Наложеното наказание напълно съответства на предвиденото в закона, а определянето на минимална санкцията съответства на характера и конкретната тежест на извършеното нарушение.

На следващо място касационната инстанция приема за неоснователни алтернативните искания на касатора за преквалифициране на деянието по чл. 644, ал. 1, т. 1 КЗ. Посочената разпоредба предвижда налагане на глоба от 500 до 3000 лв. извършено нарушение от физическо лице, каквото ЗД [фирма] безспорно не е.

По изложените съображения, касационният съд счита, че спрямо обжалваното решение не е налице което и да е от касационните основания по чл. 348 от НПК, които да налагат неговата отмяна.

Предвид изхода на спора, правото на разноси е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юрисконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на 80 лева-чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2, предл.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.второ ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 12.02.2021г., постановено по н. а. х. дело № 14709/ 2020г. по описа на Софийски районен съд, СРС, НО, 96 състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма] да заплати на Комисия за финансов надзор сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.